

פרשת יתרו תשפ"ג – אוצר הסגולות: איך שמירת מצווה מביאה לרפואה ופרנסה?

1. אגרות קודש יב'ד'מא: מן הסתם שומעת היא קידוש והבדלה, וטועמת מיין הקידוש, ולפי מנהג ישראל, טובלת את האצבעות בנשאר מיין ההבדלה ומעבירה אותן על העיניים - אשר לפי המובא בספרים (מדרש פרקי דרבי אליעזר כ) זו סגולה למאור עיניו של אדם.

אגרות קודש יט'קמא: על הפסוק 'ואשר עשה לדתן ולאבירם ... אשר פצתה הארץ את פיה ותבלעם ... ואת כל היקום אשר ברגליהם' - מובא בגמרא (פסחים ק"ט) זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. ולכן [כברכה לבריאות הרגליים] מהנכון שירבה בצדקה כפשוטה, ובייחוד למוסדות שמתעסקים בחינוך בני ישראל על טהרת הקודש, שגם הם בבחינת רגל דקומה הכללית של בני ישראל.

2. סוטה מט: מיום שחרב בית המקדש, אין יום שאין בו קללה מרובה משל חברו [שהקללה מתרבה ומחמירה מיום ליום]... ואלא עלמא אמאי מקיים [אם יורד מיום ליום, כיצד עדיין מתקיים?] אקדושה דסידרא, ואמן יהא שמיה רבא דאגדתא - **רש"י:** אקדושה דסידרא - סדר קדושה [ובא לציון גואל] שכל ישראל עוסקין בתורה בכל יום דבר מועט, שאומר קריאתו ותרומו והן כעוסקין בתורה [שאומר פסוקים כמו 'קדוש קדוש, ותשאני רוח, ה' ימלוך לעולם ועד' ומתרגם את הפסוקים לארמית שהייתה שפת ההמון]. וכיון שנוהג בכל ישראל בתלמידים ובעמי הארץ ויש כאן שתיים: קדושת השם ותלמוד תורה - חביב הוא. וכן יהא שמיה רבה שעונין אחר **הגדה** שהדרשן דורש ברבים.

מסדר המשנה סוף אבות: רבי חנניא בן עקשיא אומר רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר - **רש"י:** לא אמר למילתיה גבי מסכת אבות אלא במסכת מכות (ג,טז). ולפי שיש בה **סיום נאה**, נהגו כל העם לאומרו בסוף כל פרק.

פירוש המשניות להרמבם: מעקרי האמונה, כשיקיים אדם מצוה מתרי"ג מצוות כראוי וכהוגן ולא ישתף עמה כוונה מכוונת העולם בשום פנים, אלא יעשה אותה לשמה מאהבה ... זכה בה לחיי העולם הבא. ועל זה אמר רבי חנניה כי המצוות בהיותם הרבה אי אפשר שלא יעשה אדם בחייו אחת מהם על מתכונתה ושלמותה ובה תחיה נפשו. ומה שיורה על העיקר הזה הוא מה ששאל ר' חנניא בן תרדיון 'מה אני לחיי עוה"ב?' והשיבו [רבי יוסי בן קסמא] 'כלום בא מעשה לידך?!' כלומר נזדמן לך לעשות מצוה כהוגן?! השיבו כי נזדמנה לו מצוות צדקה על דרך שלימות ובכך זכה לחיי העוה"ב.

3. עולם - דברים רבה ו,ג: לכל מקום שתלך המצוות מלוות אותך. 'כי תבנה בית חדש ועשית מעקה'; אם עשית דלת - 'וכתבתם על מזוזות ביתך'; אם לבשת בגד חדש - 'לא תלבש שעטנז'; אם הלכת לגלח - 'לא תקיפו פאת ראשכם'; אם הלכת לחרוש - 'לא תחרוש בשור ובחמור'; אם קצרת - 'ושכחת עמר בשדה לא תשוב לקחתו'. ואפילו סתם מהלך בדרך - 'כי ייקרא קן צפור לפניך ... לא תיקח האם על הבנים'. שנה - **מכות כג,ב:** דרש רבי שמלאי: שש מאות ושלוש עשרה מצוות נאמרו לו למשה שלש מאות וששים וחמש לאוין כמנין **ימות החמה** ומאתים וארבעים ושמונה עשה כנגד **איבריו של אדם**. נפש - **זוהר וישלח:** יש באדם **רמ"ח איברים** כדי לקבל **רמ"ח מצוות עשה** ... ו**שס"ה גידים** כנגד **שס"ה מצוות לא תעשה** וכנגד **שס"ה ימות החמה**.

לקוטי שיחות יז/412: "לזכות" הוא מלשון "זיכור". הרצון של הקב"ה הוא לא (רק) שהיהודים יגיעו לידי ביטול לאלוקות, אלא שייפעל בהם (גם) הענין של זיכור. תוכן הביטול הוא שנאבדת המציאות של האדם ועי"ז הוא נעשה דבוק לאלוקות ... [אולם] הענין של זיכור הוא, שהאדם עצמו - איבריו וגידיו - מזדככים ונעשים דבר אחד עם אלוקות ... לפיכך "הרבה" להם תורה ומצוות - ויש כזה ריבוי והתחלוקת בתורה ומצוות, משום שלכל מצוה יש ענין מיוחד שפועלת זיכור בכוח ואיבר וגיד מסוים.

4. אגרות קודש ז עמוד יט: כידוע מאמר רז"ל אשר רמ"ח מצוות עשה הם כנגד רמ"ח אברים של האדם ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידי האדם. פשוט שאין זה רק דמיון במספר, אלא שאברי האדם מקבלים חיות על ידי עשיית מצוות עשה וגידי האדם [פועלים פעולתם התקינה בתוך] צנורות טהורים ובלתי מקולקלים ח"ו בהליכת הדם, על ידי שמירת שס"ה לא תעשה. וכמובן אשר הרוחניות והגשמיות של איש הישראלי הם אינם שני דברים נפרדים, אלא דבר אחד ממש והא בהא תליא.

ספר המאמרים תש"ח עמוד 240 הערה 6: מה שמצינו כמה מחז"ל שהיו זהירים במצוה פרטית ביחוד ... הוא עפ"מ"ש בעץ חיים ק"נ ... שהמצוה היא לפי מקום תליית נשמתו בנשמת אדם הראשון.